

NIEUWE NATUURKUNDE

ANALYSE EN RECONSTRUCTIE

VAN HET

FYSISCHE MECHANISME

Door

A.J. de Jonge

Roermond 2014

NIEUWE NATUURKUNDE

ANALYSE EN RECONSTRUCTIE

VAN HET

FYSISCHE MECHANISME

Auteur en omslag: Albert Jan de Jonge

Alle rechten voorbehouden

ISBN

CITAAT

"Daher kann sich jeder Beobachter berechtigt fühlen, seine Beschreibung als richtig bzw. jeder anderen gleichberechtigt zu betrachten. So kann z. B. ein irdischer Beobachter die Bewegung der Himmelskörper wie die der Sonne und der Planeten richtig darstellen auch wenn er die ruhende Erde als Bezugssystem wählt. In ihrem Werk *The Evolution of Physics* drückten Einstein und Infeld diese Tatsache in prägnanter Form aus: Der alte Streit zwischen Kopernikus und Ptolemäus zerfällt in nichts, da beide recht haben".

VERTALING

"Daarom kan iedere observator zich gerechtigd voelen, zijn beschrijving als juist, dit wil zeggen, zich aan elk ander beschrijvingsstandpunt gelijkwaardig te zien. Zo kan bijvoorbeeld een aardse observator de beweging van hemellichamen zoals de zon en de planeten juist voorstellen ook wanneer hij zich de aarde als observatiecentrum in rust voorstelt. In hun werk *The Evolution of Physics* drukten Einstein en Infeld deze opvatting in dwingende vorm uit: de oude strijd tussen Copernicus en Ptolemeaus vervalt in het niets, omdat beide gelijk hebben".

"En er is niemand die licht". (Kierkegaard op een sterke ongerijmdheid.)

TOELICHTING

Natuurlijk leven wij in een relatieve wereld waar we vrije keuze hebben in het kiezen van ons observatiepunt. Bij het botsen van een auto tegen een boom kunnen we ook de auto als vast punt nemen en de boom als bewegend voorwerp, voor de waarde van energie overdracht maakt het niet uit. Om nu deze aardse vrijheid bij reële energie overdracht consequent/dwangmatig door te voeren naar de bewegingsillusies in het zonnestelsel is een absurditeit. Zoiets als de illusies van Escher, in Belvédère en Waterval, als mogelijkheden van de echte wereld te beschouwen. Illusionair bewegen heeft geen fysische proces oorzaak in zichzelf, het is in deze een foutinterpretatie in onze hersenen. De illusies van Escher en die van Einstein en Infeld zijn essentiële voorbeelden van het grondmechanisme van een grap. Bij Escher is het een grap, bij Einstein en Infeld echter niet. Het zonnestelsel heeft een hiërarchie in haar fysische bewegen, dit is stap voor stap ontdekt, en de zon is het middenpunt. Dat dit nog niet het hele verhaal is laat o.a. dit boekwerk zien. Het is wel een opstap naar het onderliggende of absolute materieproces: materieprocessing vindt plaats in relatie tot de ruimte. Dat vroeger de onwetende mens de illusies in ons zonnesysteem niet doorzag is te rechtvaardigen. Dat hier harde wetenschappelijke verworvenheden, ongenueanceerd als ultieme wetenschap in de primitieve voorfase worden teruggezet, door realiteit gebaseerd op het fysische proces en illusie op één hoop te werpen, is een ernstige wetenschappelijke fout.

STELLING

Het Biomechanisme is ontstaan en geëvolueerd in een relatieve wereld: deeltjes / objecten staan hier tot elkaar in procesrelatie. De relatieve fysische zienswijze en de juiste omstandigheden zijn hierbij een dwingende functie. De wetten van: Biomechanisme (t/m gedrag) en relatieve zienswijze, zijn altijd en overal geldig in het heelal. Binnen deze wetten kunnen echter vele varianten: uitwassen en voor ons vreemde en bizarre vormen, bestaan. De relatieve fysische zienswijze van het Biomechanisme is subjectief en heeft als onderliggende fundament het primaire / absolute fysische systeem: deeltjes / objecten staan primair in directe procesrelatie tot de ruimte en secundair tot elkaar.

RELATIEVE EXPERIMENTEN

We stellen ons de objecten A en B vrij in de ruimte voor. Beide objecten hebben ieder een: versnellingsmeter, fotocamera en observator voor het registreren van de processen.

Lineair versnellen en bewegen en roteren

1° A en B zijn naast elkaar in rust. We versnellen A tot $\frac{1}{2}C$ (150.000 km/s) en B direct erna. A en B zijn nu weer naast elkaar en in rust.

2° A en B worden op grote tussenafstand versneld en passeren elkaar met ieder $\frac{1}{2}C$ (dit uitgerekend aan de versnellingsmeter).

3° Als onder het vorige punt maar tijdens het passeren is het versnellen al gestopt.

4° A en B zijn nu beide draaischijven op één denkbeeldige verticale draai as. A staat stil en schijf B draait.

ANALYSE

1° Zijn A en B na de versnelling nu werkelijk in rust zonder een onder liggende bewegingsproces? Volgen ze bij de versnelling ieder een eigen richting dan blijken ze wel te (blijven) bewegen, men kan deze bewegingssnelheid binnen dezelfde versnellingseenheid zelfs per richtingsgraad tussen 180 en 0 precies reguleren. Kunnen A en B na elke relatieve rust steeds weer opnieuw tot $\frac{1}{2}C$ worden versneld (hebben A en B geen geheugen voor versnellen?), maar niet als ze verschillende richtingen opgaan? Dit laatste in verband met de maximale snelheid van C?

Is de relatieve rust van A en B zelf ook weer relatief? Dit in verband met de onderlinge gravitatie invloeden (ook al zijn die klein). Zijn A en B nu niet te beschouwen als één object en is zware massa een objectintern probleem?

2° A ziet B met de lichtsnelheid of C voorbij schieten en B ziet hetzelfde voor A, maar de versnellingsmeters op A en B geven ieder een berekening van $\frac{1}{2}C$ aan. Wat is hier geldig: de sensorische of de optische waarneming?

3° Bestaat A of B nu uit oneindige massa of is dit eerst na keuze? Dit in verband met de relativiteitstheorie over versnellen is E en deze wordt bij (zeer) hoge snelheid progressief omgezet in massa. En is massa = materie?

4° A ziet de wereld stilstaan maar B roteren, A heeft geen uitslag aan zijn versnellingsmeter. B ziet het universum om zich heen draaien, maar ziet tevens zijn versnellingsmeter uitslaan. B kan na keuze het universum op verschillende snelheden laten draaien, maar steeds staat dit in strikte relatie tot de uitslag van zijn versnellingsmeter (bewijs voor schijfinterne processing).

Fysisch proces. Een schijftrand deel van B is in principe te vergelijken met een planeet in omloopbaan om de zon. De afbuiging bij de schijf wordt veroorzaakt door de rotatie en de elektromagnetische bindingskrachten, de afbuigkracht staat hier in directe relatie tot draaisnelheid en straallengte. Bij een planeet is de binding door de gravitatieschaduw en zijn omloopbaan volgens de derde wet van Kepler: $T^2 = Ka^3$.

Metafysisch proces. De sterren blijven voor B bij elke draaisnelheid echter steeds op gelijke afstand (bewijs voor: willekeur, simulatie en illusie). De ronddraaiende sterren zijn hier equivalent met de zon die in een etmaal rond de aarde draait.

CONCLUSIE

De relatieve fysica is een functie van het Biomechanisme met impliciet de subjectieve elementen: **willekeur** na keuze positie innemen, **simulatie** het laten ronddraaien van het universum, en **illusie** het geloven dat de zon in fysische zin in één etmaal om de aarde draait. Deze subjectief fysische zienswijze valt dan logische wijze bij verder onderzoek in twee delen uiteen, namelijk: een **fysische** (reëel: versnellen, bewegen en botsen) en een **metafysische** (de zon draait in fysische zin niet in één etmaal om de aarde, maar de aarde roteert) **deel**.

Het **fysische deel** is relatief in relatie tot zijn functie en hiermee een speciaal gebruik van het onderliggende of **absolute systeem**: deeltjes / objecten staan primair in procesrelatie tot de ruimte en secundair tot elkaar.

HET ONDERLIGGENDE OF ABSOLUTE FYSISCH SYSTEEM IS ONDERWERP VAN DIT BOEK

INHOUDSOPGAVE

7	CITAAT MET TOELICHTING
9	STELLING
11	INHOUDSOPGAVE
13	VOORWOORD
15	1. DE MENSELIJKE DRANG NAAR KENNIS EN VERKLAREN
19	2. WAARNEMEN: WERKELIJKHEID EN ILLUSIE
23	3. EEN STUKJE WETENSCHAPSGESCHIEDENIS
29	4. RELATIVITEITSTHEORIE, WELKE WERKELIJKHEID?
35	5. BEWEGEN EN TRAAGHEID: DE WETTEN VAN NEWTON
39	6. NIEUWE NATUURKUNDE: VOORAF
43	7. OERPROCES: RUIMTE $\leftrightarrow$ MATERIE, ALS FYSISCHE MAATSTAF
47	8. DE FICTIEVE WERELD VAN DE VOLMAAKTE MATERIESTRUCTUUR
51	9. GRAVITATIEFORMULE: ANALYSE VAN DE R^2 FUNCTIE
55	10. DE 'GELDIGHEID' VAN DE GRAVITATIECONSTANTE
59	11. TRAGE EN ZWARE MASSA
67	12. TIJD EN ENERGIE ALS FUNCTIE VAN DE MATERIESTRUCTUUR
71	13. MATERIESTRUCTUUR: CONDENSATIE, DE- EN RECONDENSATIE
75	14. DE 'DUBBELE TRAAGHEID' VAN FOTONEN
79	15. COULOMBFORMULE ALS OORZAAK VAN DE OMLOOPBAANCONSTRUCTIE VOOR DE ELEKTRONEN IN HET ATOOMMODEL
83	16. ATOOMKERNEN: GEOMETRIE, OPBOUW EN BINDING
89	17. DE KENNISGENESE VAN $E=MC^2$
93	18. HET PROCES VAN DE NATUUR: ZIN EN VERANDERING
95	BEGRIPPENREGISTER
109	LITERATUUR

VOORWOORD

In dit boek heb ik een reconstructie gemaakt van het onderliggende proces van materie. Deze reconstructie gaat 'een stap' dieper dan de relatieve opvattingen zoals die nu in het huidige paradigma van de natuurkunde wordt aangehangen.

- Het fundament van deze reconstructie is het super energetische reactievat de ruimte: materie / massa is ontstaan en functioneert in een directe procesrelatie met de ruimte, deze benadering is absoluut. De ogenschijnlijke lege ruimte blijkt bij nadere bestudering helemaal niet leeg te zijn maar gevuld met een zeer ijle 'stof', welke ik prematerie noem, met een zeer extreme Energie waarde. Bij de onderliggende materieprocessing gaat het dan ook om onvermoede zeer extreme proceswaarden die eerst bij de analyse van het systeem zichtbaar en bewust worden.

- Voor de bewijsvoering van het bovenstaande denk ik in de bijliggende reconstructie uitwerking voldoende en consistente elementen te hebben aangedragen.

- De reconstructie is uitgevoerd met een aantal thema's, in de vorm van korte hoofdstukken, als invalshoek. Een aantal van deze thema's is voor de hand liggend andere zijn meer willekeurig en zouden ook anders benoemd kunnen zijn. Ook Citaat met toelichting op blz. 5 en Stelling op blz. 7, behoren wezenlijk bij de uitwerking.

- De eerste vijf hoofdstukken zijn globaal gezien een soort van filosofische inleiding op het hoofdthema: **Reconstructie van het Fysische Mechanisme**, en bedoeld als een soort van opstapje naar de kernuitwerking. De uitwerking is primair beschrijvend en secundair, als ondersteuning van de primaire beschrijving, enige eenvoudige wiskunde. Het wiskundige mechanisme in de reconstructie baseert op twee formules: de algemene en de specifieke.

- In de tekst vinden bij de verschillende thema's veel herhalingen plaats. De oorzaak is dat de verschillende thema's in wezen steeds weer op het zelfde grondmechanisme aangrijpen, doch ieder voor zich met een specifieke invalshoek en / of eigenschappen. Voor een goed begrijpen van de tekst zal vaak vooruit en terug, in en tussen de verschillende hoofdstukken, gelezen moeten worden.

- De voorgaande alinea wekt de schijn dat de reconstructie een lang en geconstrueerd verhaal is. Wellicht is dit een tekortkoming in mijn redactionele vaardigheid. De werkelijk is dat nu, door de unificerende en eenduidige inzicht van de onderliggende natuurprocessen, vele natuurverschijnselen vereenvoudigt kunnen worden begrepen.

- Dit werk over de reconstructie is speciaal bedoeld voor al de intellectuele nieuwsgierigen die geïnteresseerd zijn in de werking van het natuurmechanisme.

- Ik heb ooit uitspraken van het huidige fysische paradigma gelezen dat de experimentele uitkomsten: theorie en botsexperimenten van deeltjes, misschien(!!!) eerst over vijftig of honderd jaar praktische nut of toepassing zouden kunnen opleveren, maar dat zo een nut niet noodzakelijk behoeft te zijn omdat deze kennis in zich alleen al een cultuurbezit betekent. Ik vind dit wel een erg vrijblijvende rechtvaardiging voor al het geïnvesteerde intellect en geld (vele miljarden), en tevens een zwakte voor de geloofwaardigheid van de gehanteerde theorie(en).

- De kennis uit mijn reconstructie heeft wel directe nut en deze is tweeledig: 1^e het voorkomen van veel, fysisch onzinnige, experimenten en 2^e het invoegen in een groot aantal praktische toepassingen, onder anderen, in het kennisgebied van: astronomie, kwantummechanica, supergeleiding, magneten, chemie en 3d geometrie van de atoomkernen.

Deze reconstructie had niet tot stand kunnen komen zonder het vele werk en de informatie van al de meer en minder bekend zijnde natuuronderzoekers uit het verleden en heden. In de tekst zijn terloops een aantal namen genoemd maar er zijn uiteraard nog veel meer personen die niet zijn genoemd en die ieder voor zich ook een meer of minder belangrijke bijdrage hebben geleverd om deze reconstructie mogelijk te maken.

In feite hoefde ik maar met de gegevens uit hun werk te puzzelen en te interpreteren. Dit werk is dan ook geen hypothetische theorie, maar een consistente reconstructie van het fysische grondmechanisme.

De schrijver